

SZÁSZRÉGEN 'ES VIDÉKE

KULTÚRA •
EGYHÁZ •
KÖZÉLET

XVII. évfolyam 11. (201.) szám, 2015. november

A tartalomról:

3. oldal

Csernátoni József:
A nemzetért (2.)
Gróf Mikó Imre

5. oldal

Faluvégi Józsefné:
Edesapám deportálása (1.)

6. oldal

Erdélyi:
A 200. lapszám

8. oldal

Tasi Attila:
Nagykőrösi „civilék”
Szászrégenben

11. oldal

Takács Malvin:
Közép-erdélyi Régiós
Konferencia

15. oldal

Hír-Nők:
Tisztújító küldöttgyűlés
Szászrégenben

19. oldal

Szabó Antal:
II. Rákóczi-kupa

20. oldal

Humor

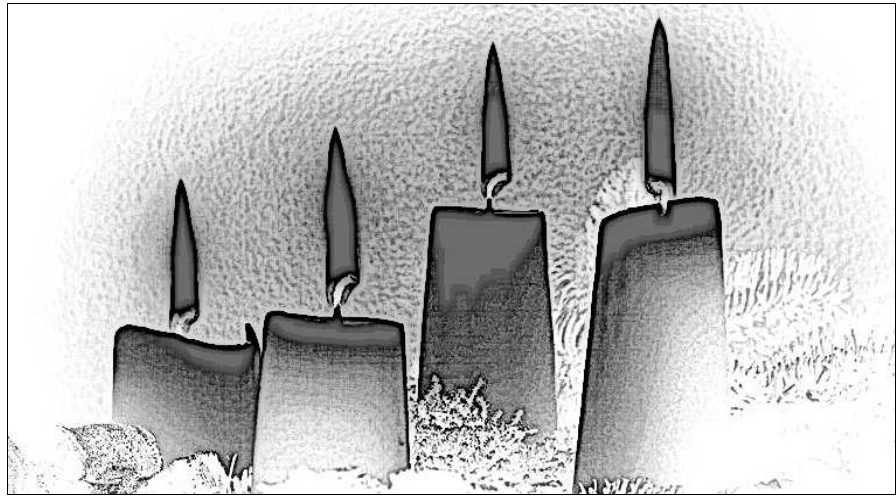
Szüreti vigadalom Marosvécsen
(13. oldal)

Adventi éjszaka

Fehér takaró,
ezüst fénytartó,
valót eltakaró.
Mintha nem volna más,
csak ez a ragyogás:
titokzatos, csodás.
Nincsen se hang, se zaj,
nincsen se seb, se baj,
se sóhajtás, se jaj...
Se bűn, se szenny, se sár,
se szin, se könny, se kár,
csak hó és holdsugár.
Hiszen így volna jó.

De nem ez a való.
Csal a fénytakaró.
Alatta szenvedés,
szenny, sár, ... elfödni és
elrejtteni kevés
a hó és holdsugár.
De Valakire vár
a holdfényes határ.
S ez az adventi, mély,
havas és holdas éj,
titkot tud: Jön! ...
Ne félj!

TÜRMEZEI ERSZÉBET

Az Adventről

Amikor megjön a december, hajnali misét tartotok. A hajnali kék ködben, amely olyan, mint a szilva hamva, süveges, lámpásos emberek bandukolnak a kivilágított kis falusi templomok felé, és teli torokkal énekeltetik az 'Ó, fényesség szép hajnal' kezdetű ódon adventi éneket. A nappalok egyre rövidebbek lesznek, a sötétség egyre sűrűbb és hosszabb. És ti azt mondjátok, nem kell félni. Majd jön valaki, aki elúzi a sötétséget, és sose látott fényt gyűjt a világnak. Az adventi emberek remélnek, és várják a fényt. A várakozásban kicsordul az ajándékozási kedv. Titokban vásárolják szeretteiknek az emléktárgyakat, hogy szeretettel ünnepeljék együtt a fény születését. És a sötétség mélypontján, december 24-én, amelyet 'szentestének' neveztek, megrendezitek Jézus születésének mámorában azt a hallatlan és páratlan karácsonyi tűzijátékot, amelynek sziporkái New Yorktól Tokióig látszanak. Akkora az öröm, hogy a világ táncra perdül.

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ

Novemberi eseménynaptár

- 2-án (1902) született **Illyés Gyula** háromszoros Kossuth-díjas költő, író, drámaíró, műfordító, lapszerkesztő;
- 3-án (1632) született **I. Apafi Mihály** erdélyi fejedelem;
- 3-án (1936) halt meg **Kosztolányi Dezső** író, költő, műfordító, kritikus, esszéista, újságíró, a Nyugat első nemzedékének tagja;
- 7-én (1810) született **Erkel Ferenc** zeneszerző, karmester, zongoraművész és sakkmeister, a Pesti Sakk-kör első elnöke;
- 7-én (1928) halt meg **Tóth Árpád** költő;
- 9-én (1944) halt meg **Radnóti Miklós** költő;
- 10-én (1483) született **Luther Márton**, a protestáns reformáció szellemi atyja, lelkész, reformátor;
- 11-én (1791) született **Katona József** főügyész, drámaíró, a magyar drámaírodalom kiemelkedő alakja;
- 11-én (1792) volt a kolozsvári színház első magyar nyelvű előadása;
- 11-én (1881) született **F. M. Dosztojevszkij**, a világ- és az orosz irodalom mindmáig legnevesebb képviselőinek egyike, az ún. filozófiai-ideológiai regény vagy eszmeregény műfajának megalkotója, a lélektani regény mestere;
- 14-én (1887) született **Áprily Lajos** költő, műfordító;
- 15-én (1579) halt meg **Dávid Ferenc**, az erdélyi unitárius egyház alapítója és első püspöke;

Ady Endre

ADY ENDRE

Az eljátszott öregség

*Ahogy nőnek az árnyak,
Ahogy fogynak az esték,
Úgy fáj jobban és jobban
Az eljátszott öregség.*

*Ez az én két vén szemem
Habár sok szépet látott,
Mosolygós öregúrként
Nem látja a világot.*

*Nem fogok bocsánattal,
Víg arccal tündökölni
S fiatal vétek fölött
Pálcát tréfásan törni.*

*Emlékezni se fogok
Kedvesen zsörtölődve,
Ősz hajjal, piros arccal
A régi jó időkre.*

*Heves, ál ifjúsággal,
Óh, ezerszer jaj nékem,
Megöltem jövő magam,
Az én szép öregségem.*

*Ahogy nőnek az árnyak,
Ahogy fogynak az esték,
Úgy fáj jobban és jobban
Az eljátszott öregség.*

Erkel, a sakkozó

Erkel Ferenc mind a kortársak, mind az utókor sakkírói szerint mesteri szintű játékos volt. Az 1850-es évek közepétől – először Szén Józseffel együtt, majd annak halála után két-három éven át egymaga – a magyar sakkozóok rangelsője, később is a magyar sakkélet vezéralakja volt. 1859-ben visszavonult az aktív játéktól, ám a magyar sakkozóok három évtizeden át családfőjüknek tekintették. Visszavonulása után a pesti és budai sakkélet szervezőjeként jeleskedett. Sakkozóként nem vált oly híressé, mint a kor legerősebb játékosa, Szén József levéltáros, nagysága inkább abban rejlik, hogy ébren tartotta a sakkjáték gondolatát, és fáradhatatlan szervezőmunkájával újabb és újabb tehetségekre irányította a figyelmet.

Ma már nem állapítható meg, hogy kitől tanult meg Erkel Ferenc sakkozni. Azt azonban tudni, hogy 1836-ban, amikor a huszonhat éves muzsikus elfogadta a Pesti Városi Német Színház másodkarmesteri állását, hamarosan törzsvendége lett a híres Wurm kávéháznak, ahol többek között Szén József is játszott. Erkel Ferenc nevéhez nem fűződnek olyan látványos sikerek, mint azok nevéhez, akik legyőzték páros mérkőzésen a világ legjobb sakkozóinak tekintett franciákat. Erkel gyakran vett részt a Párizs elleni levelezési mérkőzésre javaslatot tevő bizottság tanácskozásain. Ezen az emlékeztető 1846-os Pest–Párizs mérkőzésen derült ki az elemzések során Erkel sakktehetsége. Ezen a mérkőzésen dolgozták ki a magyar sakkozóok a magyar védelemnek – később budapesti megnyitásnak – nevezett eljárást.

A Pesti Sakk-kör megalakításának befolyásos pártfogója akadt gróf Széchenyi Ödön, Széchenyi István kisebbik fia személyében. Ő adta be a folyamodványt és a hozzá csatolt, 12 pontba foglalt alapszabály-tervezetet. A köralakítás engedélye 1864 júniusában megvolt. Az első, ideiglenes választmány Erkel Ferenc elnökletével október 8-án ült össze az Európa kávéházban. Az alakuló közgyűlést 1865. január 22-én, 32 tag jelenlétében tartották meg. Erkel Ferenc elnöki megnyitójában megemlékezett Szén Józsefről mint az addigi legerősebb magyar sakkozóról, majd az ideiglenes titkár felolvasta a hatóság által kívánt módosításokkal a helytartótanács hoz

jesztett alapszabályokat. Elnökké közfelkiáltással gróf Széchenyi Ödönt választották, Erkel Ferenc 29 szavazattal lett alelnök. Később a sakk-kör elnökévé választották, a tisztséget haláláig megtartotta.

Játékerejére jellemző, hogy egy jól sikerült játszmában Szént is sikerült legyőznie 1845-ben.

WIKIPÉDIA

A nemzetért (2.)

Gróf Mikó Imre (1805–1876)

Mikó Imre gróf jelentős tagja volt a 19. század közepén élő és tevékenykedő magyar vezető rétegnek; pályája annyiban tért el a kortársakétól, hogy íve a neoabszolutizmus korában emelkedett a legmagasabbra, s vált meghatározóvá Erdélyben 1850–1867 között.

Gróf Mikó Imre művelődéspolitikus, az agyagfalvi székely nemzetgyűlés elnöke, Erdély főkormányzója, közmunka- és közművelődésügyi miniszter, az MTA tagja volt, az Erdélyi Gazdasági Egyesület megalapításával, az elpusztított nagyenyedi Bethlen Gábor kollégium helyreállításában vállalt szerepével, az Erdélyi Múzeum-Egyesület létrehozásával, a róla elnevezett sepsiszentgyörgyi református kollégium megteremtésével, könyvtárak és levéltárak felállításával s a kolozsvári színház felújításával írta be nevét az erdélyi magyarság történetébe. Sokoldalú kezdeményezői között szerepelt a vasúthálózat kiépítésének támogatása is.

Már életében verssel köszöntötte Kolozsvárt Perlaky László, s Széchenyi halálakor írt Gróf Mikó Imréhez című ódájában Tompa Mihály arra bátorítja: „*Ragadd gyorsan, Erdély Széchenyiye – Ragadd kezdedbe a szent lobogót!*” Kemény Gábor így jellemzi: „*az ő hatása olyan volt, mint a világosság enyhe sugaráé, mely, hova behatol, életet ébreszt, fejlődést gyarapít*”.

Mikó Imre 1805. szeptember 4-én született a háromszéki Zabolán, anyai nagyapja, gróf Mikes Zsigmond és nagyanyja, Ugron Julianna házában. Édesanyja, Mikes Borbála grófné nem szülni, hanem látogatóba ment szüleikhez, ám gyermekágyi lázban meghalt, s emiatt az unoka felnevelése a nagyszülők gondja lett. Mikó Imre két ősi székely nemzetség, a Mikó és a Mikes leszármazottja volt. Az ősök gazdag örökséget hagytak utódaikra: jelentős földbirtokokat, földesúri jogokat, széles körű összeköttetéseket, tekintélyt. Ezt az örökséget Mikó Imre kötelezettségként fogta fel.

1813-tól a nagyenyedi református kollégiumban tanult. Az intézmény több mint 21.000 kötetből álló könyvtára és múzeuma kiváló lehetőséget nyújtott az egyéni tanulásra is. A kollégium számos nagy tanáregyénisége közül Mikó Imrére különösen Kóteles Sámuel és az általa tanított kanti filozófia volt hatással. 1824-ben kitűnő minősítéssel fejezte be nagyenyedi tanulmányait. Ezt követően jogi ismeretei kiegészítésére Marosvásárhelyre, a királyi ítélőtáblához került joggyakornoknak – korabeli kifejezéssel élve: jurátusnak –, ahol 1825-ben a jog- és törvénytudományokból kitűnő eredménnyel vizsgázott. 1826-ban az erdélyi guberniumhoz nevezték ki, ahol néhány évig dolgozott, majd 1835-ben a Bécsben működő erdélyi udvari kancelláriára nevezték ki. 1837-ben visszatért Kolozsvárra, és az erdélyi országgyűlési választás

Erkel Ferenc

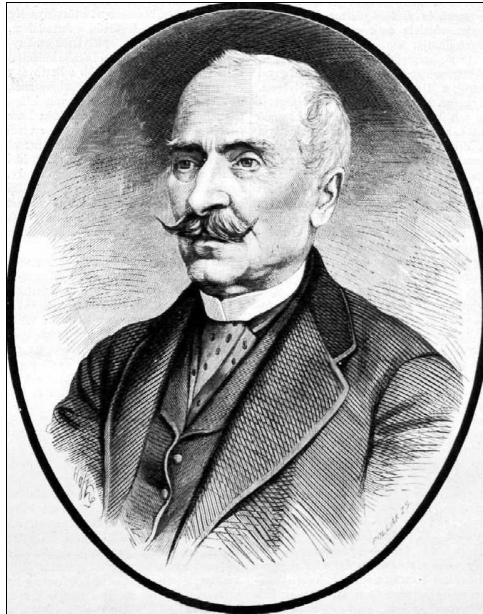
- 15-én (1580) született **Bethlen Gábor** erdélyi fejedelem;
- 18-án (1664) hunyt el **Zrínyi Miklós** nagybirtokos, főnemes, költő, hadvezér és politikus, katonai szakíró;
- 18-án (1881) született **Gruzda János** romániai magyar festő;
- 19-én (1855) halt meg **Vörösmarty Mihály** költő, író, ügyvéd, a magyar romantika egyik legnagyobb alakja;
- 19-én (2007) hunyt el **Szabó Magda** író, költő;
- 20-án (1856) halt meg **Bolyai Farkas** matematikus;
- 22-én (1877) született **Ady Endre**, a huszadik század egyik legjelentősebb magyar költője, a magyar politikai újságírás egyik legnagyobb alakja;
- 22-én (1875) halt meg **Kemény Zsigmond** író, publicista, politikus, a magyar romantikus regényirodalom Jókai Mór melletti legnagyobb alakja;
- 22-én (1916) halt meg **Jack London** amerikai író, elbeszélő;
- 25-én (1700) született **Árva Bethlen Kata** író;
- 26-án (1883) született **Babits Mihály** költő, író, irodalomtörténész, műfordító;
- 27-én (1981) halt meg **Pilinszky János**, a XX. század egyik legjelentősebb magyar költője;
- 30-án (1835) született **Mark Twain** amerikai író, újságíró, humorista.

Novemberi eseménynaptár

eredményeként főkormány-
széki tanácsos lett. Hivatali
munkája mellett 1838-ban a
nagyenyedi főiskola gondnokává,
1840-ben az Erdélyi Református
Egyházkerület főgondnokává
választották, és ezzel döntő
befolyással bírt az iskola és az
egyház ügyeire. Az 1846–47-es
erdélyi országgyűlés felter-
jesztésére az uralkodó 1847.
október 12-én erdélyi kincstár-
nokká nevezte ki, egyszersmind
belső titkos tanácsosi címet is
kapott.

1848-as szerepvállalása

A pesti forradalom kitöré-
séről Mikó március 20-án
Nagyszebenben értesült. A
törvényesség és a mérsékelt
ütemű haladás híveként az volt
a legfőbb törekvése, hogy a közrendet biztosítsa és
elkerülje az összetűzést a magyarok és a többi erdélyi
nemzetiség között. 1848. május közepén az uralkodó
kinevezte az Erdélyi Kancellária elnökévé, a
lemondásra kényszerült Jósika Samu helyére, amikor
a magyarság már elhatározta Erdély és
Magyarország unióját. Mikó nem fogadhatta el és
nem is fogadta el a magas tisztséget, mert jól tudta,
hogy ezzel az unió ügyét veszélyeztetné, pedig ő
őszinte híve volt a nemzet egységének, a két haza
egyesülésének. Ettől várta Erdély polgárosodásának
felgyorsulását, az erdélyi magyarság megerősödését.
Utóbb azonban a körülmények mégis úgy hozták,
hogy a főkormányshéki élére került. Amíg gróf Teleki

gróf Mikó Imre

követőivel szemben. Berzenczey László erdélyi
kormánybiztos Agyagfalvára hívta össze a székely
nemzeti gyűlést, amelynek feladata a székelység
politikai útjának kijelölése volt. Mikó Imre királyi
biztosként volt jelen az eseményen, ennek jegyében
vállalta el az 1848. október 16-ra összehívott
agyagfalvi székely nemzeti gyűlés elnöki tisztét,
miután a mintegy 60 ezer székelyt számláló
nagygyűlés egyöntetűen rá szavazott. Az agyagfalvi
gyűlésen a székelység hitet tett az unió mellett, s
mert veszélyben látta a forradalom eredményeit,
fegyveresen felkelt azok védelmére. A magyar
Országgyűlésnek írt jelentésében így fogalmazta meg
az egybegyűltek politikai hangulatát: *harcunk szent
és igaz szabadságért harcolunk.*

Mikó mindenképpen szerette volna
elejét venni az erdélyi népek fegyve-
res konfliktusának, a már készülő
polgárháborúnak, de béketerve ku-
darcot vallott, 1848 novemberében
Erdélyben véres polgárháború dült.
Emiatt 1848 decemberében Olmützbe
utazott, hogy az uralkodótól kérjen
segítséget a béke helyreállítására. Nem
járt sikerrel, segítséget nem kapott,
hanem házi fogságba vetették, ahonnan
csak 1849 októberében térhetett haza.
Nem tette magáévá a Deák Ferenc-féle
passzív rezisztencia politikáját, úgy
vélte, hogy „mit erőszakkal nem,
csöndben és halkan munkálva véghez
lehet vihetni”.

(folytatása a decemberi számban)

CSERNÁTONI JÓZSEF

A nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégium

ÉDESAPÁM DEPORTÁLÁSA ÉS AZ OTTHON MARADT CSALÁD ÉLETE (1.)

1945–1950

Ezt a feljegyzést a családomnak, testvéreimnek és azok családjának ajánlom, szüleim emlékére

Én, Faluvégi Józsefné (született Roth) írom ezeket a sorokat, visszaemlékezéseket, aki Roth Stefan lánya vagyok (a negyedik gyermek a hat közül). Célom, hogy a családommal kapcsolatos történeteket, eseményeket a legnagyobb hitelességgel lejegyezzem, és azt, hogy hogyan éltünk mi, itthon maradtak, amíg apám a Szovjetunióban volt közel öt évig, távol a családjától, otthonától.

Amikor apámat elhurcolták, hatéves voltam, amikor hazatért, tizenegy.

Sok minden megmaradt emlékezetemben, sok mindent utólag tudtam meg. Sok mindent nem értettem, még évek múltán is kérdéseket tettem fel a szüleimnek.

Édesapám, Roth Stefan 1908. szeptember 18-án született Petelében (Maros megye), Roth Johann és Dienesch Suzanna második gyermekeként. Korán árván maradt, még két testvérel együtt. Két és fél éves volt, amikor meghalt az édesapja, és alig tízéves, amikor az édesanyja is. Az akkor 19 éves lánytestvére, Mária (később férje után Binder) – mindenikünk Mári nénije – nevelte fel a másfél éves fiútestvérel, Johann-nal együtt. Az árvákat segítették, támogatták a petelei rokonok is. Az elemi iskolát a helyi német iskolában végezte, és kitanulta a cipésmesterséget. Szászrégenben három évig (1923–1926) inas volt egy

híres cipésmesternél, Magyarosi Ferencnél. Tanulmányai alapján 1926-ban megkapta a szászrégeni tanonciskola cipésmesterségről szóló „absolutóriumát”, azaz bizonyítványát – „Absolutoriu al școalei ucenicilor de meserie în Reghinul-săsesc” –, amelyet az iskola igazgatósága adott ki és hitelesített az akkori törvények szerint. Ezt a család ma is őrzi.

1930–1933 között Galacon volt lovas katona. 1932-ben feleségül vette az alsóbölkényi Menyhárt Rozáliát; hat gyermekük született, három fiú és három lány.

Állandó lakhelyük Alsóbölkényben volt. Édesapám a helybéli Jozefi Heinrichhel dolgozott, akinek a házában cipésműtermet nyitottak. Főleg új cipőket készítettek, de javítottak is. Idővel alkalmaztak egy segédet, így hárman dolgoztak (1926–1945) hivatalos engedéllyel, az államnak adót fizettek.

1945. január 13-án a Szovjetunióba hurcolták kényszermunkára (munkaszolgálatra) az 1902-es lágerbe, ahonnan 1949. december 15-én jött haza. Dolgozott az Urál-hegység lábánál, Mednagorszkij helységben, egy rézbányában, valamint Kubandikban és Rikiteankában is, nikkelbányában és a mezőgazdaságban. Hazatértekor beteg volt, nemsokára kórházba került.

Miután hazajött, már nem folytatta a cipésmesterséget, de néha-néha megjavította a falubeliek lábbelijét, a szomszéd faluból is felkeresték e célból. Inkább földműveléssel foglalkozott, édesanyámmal együtt. 1986. szeptember 19-én halt meg, 78 éves korában, Alsóbölkényben.

Édesanyám hetente járt a szászrégeni csütörtöki piacra zöldséget árulni, főleg piros hagymát, amit akkor koszorúba fonva árultak, többnyire alsóbölkényiek. A piacon mindig találkozott a petelei szászokkal, ismerősökkel; tőlük tudta meg, hogy gyűjtik össze a szászokat, és munkára viszik, távol az országtól.

Anyám elmondta apámnak, hogy mit hallott. Javasolta, menjen nagyanyámhoz Marosvásárhelyre pár napra, amíg elmúlik a veszély. Apám nem fogadta meg a tanácsát, hanem megnyugtatta, hogy nincs veszélyben.

Az első emlékem, mintha tegnap történt volna...

(folytatjuk)

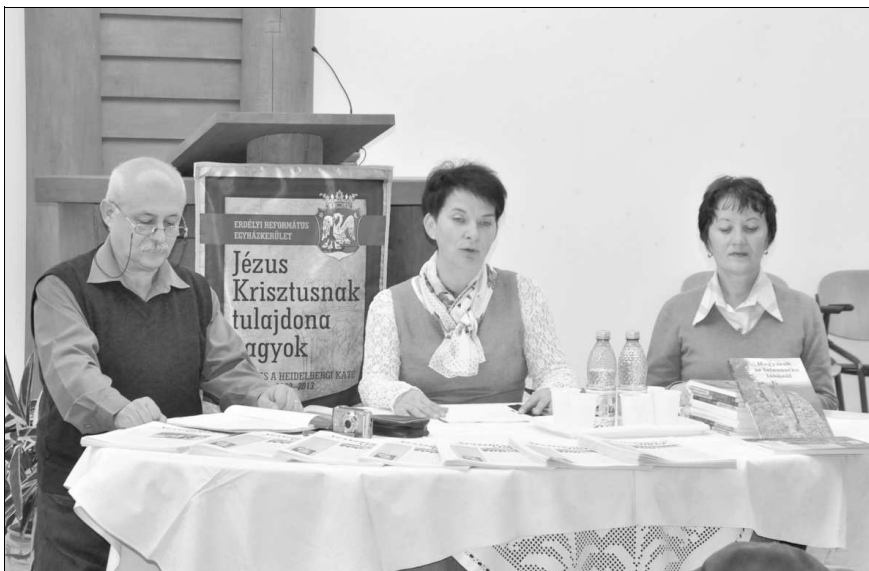
Szüleimmel és testvéreimmel: Magdus, Kató, én, Pityu, amikor édesapám még itthon volt

FALUVÉGI JÓZSEFNÉ
SZÜL. ROTH ILONA

A 200. lapszám megjelenését ünnepelték

Október 23-án délután a radnótfajai református kistemplomban ünnepelték a Szászrégen és Vidéke című havilap kétszázadik megjelent lapszámát. Fábián András főszerkesztő, Menyei Ildikó és Fábián Gizella családi hangulatú rendezvényt szervezett, ahol szó esett a lapkiadásról, megemlékeztek az egykori munkatársakról, és bemutatták a Magyar Újságírók Romániai Egyesülete által kiadott, Felső-Maros menti tematikájú, Magyarok az Istenszéke lábánál című riportkötetet.

Először Fábián András főszerkesztő beszélt a lapkiadásról. Elmondta, 1999 márciusában néhány szászrégeni értelmiségi kezdeményezésére jött létre a lap, amely tulajdonképpen felelevenítette a szászrégeni magyar lapkiadást. Már akkor meghatározták, hogy a megjelenő Szászrégen és Vidéke a helyi magyar közösséget szolgálja, a hagyományokat ápolja, többek között helytörténeti, történelmi, kulturális írások megjelenésével, ugyanakkor nyomon követik a város magyar vonatkozású társadalmi, politikai és kulturális eseményeit. Az 1999 márciusa és

Zsóka néniire emlékeztek

Fotó: Vajda Gy.

2015 októbere között eltelt kétszáz hónapban volt olyan is, amikor hajszálon múlt a kiadása, de mindig akadtak, akik közbeléptek, és megmentették a lapot, így sikerült folyamatosan megjelentetni. Sőt, színes, érdekes, nem csak a helyiek számára fontos, kuriózumnak számító anyagokat is közöltek, az erdélyi magyarság szellemi kincs-tárát gazdagítva. Fábián András megemlékezett azokról a munkatársakról is, akik már nincsenek közöttünk: Kunsági István, Darvas Ignác, Bíró Donát, Márk Endre és dr. Horváth Erzsébet – lapalapítók, szerkesztők, akik emlékének egy perc néma csenddel adóztak a jelenlevők.

Végül Fábián András megköszönte a lapalapítóknak, a volt és jelenlegi szerkesztőknek, az Impress Kiadónak és a nyomda munkatársainak, a támogatóknak és az olvasóknak, hogy a lap megérhette a 200. számát. Külön köszönet illeti Csernátoni Józsefet, a lap első főszerkesztőjét.

A lapkiadást felvállaló Impress Kft. vezetőjeként jelen volt Karácsonyi Zsigmond, a Népújság főszerkesztője, aki köszöntötte a „kistestvér” szerkesztőit. Hangsú-

lyozta, hogy a kiadó, a Népújság örömmel támogatja a lap megjelenését, hiszen fontos, hogy helyi szinten létezik, és a közösségápolást is célul tűzte ki. Vajda György, a MÚRE alelnöke hozzátette, az egyre fenyegetőbb lemorzsolódásban, szórványosodásban egy helyi lapnak kapcsolaterősítő szerepe van, amely összetartja a közösséget, hiszen az információnak nagy a hatalma, az ereje. A köszöntők után Karácsonyi Zsigmond szimbolikus ajándékot adott át a szerkesztőknek.

A továbbiakban külön megemlékeztek dr. Horváth Erzsébet lapalapítóról, munkatársról, aki nemrég távozott az élők sorából. Fábián András kifejtette, nagy veszteség érte a szászrégeni magyar közösséget. Olyan személyiségtől kellett végleg elbúcsúzni, aki mind orvosi, mind zongoratanári tevékenysége révén hosszú éveken át kitartóan, hozzáértéssel és odaadással szolgálta embertársait. Mindezek mellett 2000 és 2015 között útleírásaival, esszéivel, a Kemény János családjáról írt naplójával gazdagította a Szászrégen és Vidéke lapot. A „mindannyiunk Zsóka nénije” – mondta Fábián

Karácsonyi Zsigmond és Vajda György

András – jelen volt minden művelődési rendezvényen, író-olvasó találkozón, szimfonikus hangversenyen, zongorakoncerten és nem utolsósorban Marosvécsen a helikoni leszármazottak találkozóin, hiszen számos emlék fűzte a Kemény családhoz. Ezt illusztrálta az a naplójegyzet is, amelyből a szervezők felolvastak. Érdekes – ma már erdélyi kultúrtörténeti kuriózumnak számító –, igen bensőséges történeteket hallhattak a jelenlevők többek között a mecénás Kemény Jánosról és családjának második világháborút követő megpróbáltatásairól.

A rendezvény végén Karácsonyi Zsigmond és Vajda György bemutatták a MÚRE által megjelentetett Magyarok az Istenszéke lábánál című riportkötetet, s szó esett a következő könyvről is, amelynek helyszínéül az újságírók a Szászrégen–Beszterce és Bethlen közötti, igen érdekes történelmi múlttal rendelkező területet jelölték ki. Kiemelt jelentőséget kap az etnikumok közötti kapcsolat, a megélhetésért folytatott mindennapi küzdelem, amely nemzetiségre való tekintet nélkül összeköti az embereket.

NÉPÚJSÁG (ERDÉLYI)

Októberi hősök

Október 6-án a Humana Regun Egyesület és a Szászrégeni Ifjúsági Szervezet az aradi vértanúk emlékére Októberi hősök címmel jótékonysági előadást szervezett az Eugen Nicoară művelődési ház nagytermében. A a szervezők célja a közös segítségnyújtás volt a magyarfülpösi Szivárvány Alapítvány által támogatott, nehéz anyagi helyzetben, szórványban élő magyar diákoknak.

A műsorban fellépett a marosfelfalusi Báborka néptáncscsoport, a kisfülpösi Verőfény csoport, a művelődési ház Csim-Bumm ifjúsági és gyermekszínházi csoportja, az Augustin Maior általános iskola VI. B osztályának öt diákja, valamint Ördög Tímea, Virginás Árpád és Ördög Ödön.

A Csim-Bumm

Fotó: FAGY

Akiket segíteni próbáltunk

Októberi hősök. Mekkora hatalmuk, erejük volt ezeknek a hősöknek, ennek a 13 honvéd főtisztnek, bátor férfinak, hős katonának, igaz embernek, ha ennyire retgett, félt tőlük egy egész birodalom, hogy csak az ő igazságtalan elpusztításukkal érezhették magukat biztonságban nemzetünk elnyomói.

Arad gyertyái ma is világítanak. Csendült az ének, szólt a vers, pörgött a tánc, visszhangzott a taps a szászrégeni „katonáknak”, „hősöknek”, akik katonás rendben, vezérük figyelmes tekintetétől kísérvé, fáradságot nem kímélve „harcoltak” a színpadon. Legyen példa a többi szászrégeni magyar „katonának” és „vezérnek” az ő elszántságuk.

MENYEI ILDIKÓ

Nagykőrösi „civiliek” Szászrégenben

Alapítványunk a Nemzeti Együttműködési Alap pályázati kiírásában 899.000 Ft támogatást nyert szakmai program szervezésére Szászrégenben.

A tervezett utazásnak kettős célja volt. Egyrészt a már korábban elkezdett szociális ellátással kapcsolatos szervezetek közötti kapcsolatok ápolása, másrészt a két város közötti civil kapcsolatok felelevenítése, megújítása.

Előzetesen már tájékoztattuk a résztvevőket, hogy ez nem egy hagyományos erdélyi turistaút lesz. Intézménylátogatások és szakmai konferencia is szerepelt a programokban.

2015. október 2-án indult a csoport. 31 fő utazott Szászrégenbe a RIV Trans Kft. autóbuszával.

Német Misi vezette a járművet, és már az első órákban tapasztalhattuk maximálisan utasbarát természetét. A buszon fantasztikus volt a hangulat. A tervezett időben érkezünk a szászrégeni Central Hotelhez. Itt már vártak a helyi szervezők. A legtöbb szervezői feladatot Kiss Andor vállalta fel. Menyei Ildikó és Fábíán András is sokat tett azért, hogy azon a néhány napon a programok zökkenőmentesen valósuljanak meg. A teljes hotelt lefoglaltuk. Sajnos, nem volt elegendő szoba, ezért három fő Menyei Ildikónál kapott szállást.

Az első vacsora után kellemes hangulatú estét töltöttünk vendéglátóinkkal a hotel éttermében.

Szombaton, a reggeli órákban Andor vezetésével tettünk egy rövid sétát Szászrégen belvárosában. Beszéltek a város történetéről és az utóbbi években történt változásokról is. Andorék ismeretségének köszönhetően meg tudtuk nézni belülről az evangélikus templomot.

Ezután a Diakónia Keresztyén Alapítvány szászrégeni telephelyére mentünk. Ezt az alapítványt a református egyház hozta létre. A szászrégeni szervezet vezetője dr. Székely Annamária. Itt egy nagyon részletes tájékoztatást kaptunk. Crăciun Adél szociális munkás mutatta be az alapítvány tevékenységét.

Utunk következő állomása Magyarfülpösön a Szivárvány Ház volt. Ez egy református egyház alapította szórványkollégium, ma már csak adományokból

A marosvécsi kastély udvarán

Fotó: FAGY

tudja fenntartani működését. 23 éves holland kapcsolat révén épült a nagyon szép épület, ahol a kollégium és az iskola is található. Ady István tiszteletes úr beszélt mindennapi gondjaikról és azokról a gyerekekről, akik hozzájuk kerülnek. Itt 16 fő részére van hely. Ezek a gyerekek hétfőtől péntekig vannak náluk. Nagyon megrázó volt hallani a sok szomorú történetet. A csoport két holland tagja, Ben és Rózsika kérdéseire holland nyelven válaszolt a tiszteletes úr. A látogatás végén a csoport több tagja is kezdeményezte, hogy gyűjtsünk a kollégium számára adományt.

Már a hazafelé vezető úton, a buszon elkezdődött a szervezés. Nagykőrösön ez már a gyakorlatban folytatódott tovább.

Délután tartottuk meg a DIO Házban a bemutatkozó konferenciát.

Ez egy csodálatos épület, vendégház és konferenciaterem egyben, amit Makovecz Imre tervezett (térítésmentesen) a református egyház felkérésére. Itt találkozhattak az erdélyi és a nagykőrösi szervezetek képviselői. Ott volt Nagy András korábbi polgármester is a feleségével. A résztvevők 10-15 perces bemutatkozási lehetőséget kaptak. Bár kissé hosszúra sikerült a program, senki nem panaszkodott. Sok érdekes információval lettünk gazdagabbak. Az előadások utáni kötetlen beszélgetések alapján úgy éreztük, hogy van jövője a két város közötti kapcsolatnak.

A konferencia résztvevőit alapítványunk hívta meg vacsorára egy helyi magyar étterembe. Nagyszerű hangulatú táncos mulatsággal folytatódott az este. Misiben, a gépkocsivezetőben egy fantasztikus „diszkóst” ismerhettünk meg.

**Nemzeti
Együttműködési
Alap**

A cikk a Nemzeti
Együttműködési
Alap támogatásával
jelent meg.

Vasárnap, reggeli után Marosvécsre mentünk, ahol a Kemény-kastélyt néztük meg. Az egykori kastélytulajdonos unokája – Nagy Kemény Géza – vezette körbe a csoportot. Lehangelő látvány volt, hogy az elmúlt 20-30 évben hogy tönkretették az épületet. Szellemileg sérült emberek éltek itt. Sok teret „modernizáltak”. Szobákat csempéztek le, ablakon vasrácsok voltak. Az örökösök most próbálják visszaállítani eredeti állapotába az épületet. A hely azért is nevezetes, mert itt alakult meg a Helikon írói közösség Kemény János támogatásával 1926-ban.

A kertben található a Kemény család, Wass Albert és Kuncz Aladár síremléke is. A kastélylátogatás után Görgényüvegesúrra utaztunk. Itt a szászrégeni RMDSZ Nőszövetsége szervezett számunkra hangulatos kirándulást.

Már a hely megközelítése is érdekes volt. A busszal a falu központjág tudtunk menni, onnan helyi közle-

kedési eszközökkel vitték fel a hegyre a csoportot. Voltak, akik autóval, voltak, akik traktor vontatta pótkocsival és voltak, akik quaddal értek fel a tisztásra, ahol már javában főtt a gulyás.

Közel százan voltunk. Kötetlen hangulatban tudtunk beszélgetni a helyiekkel, megkóstolni egymás gyümölcspárlatát. Nagyon sok fiatallal találkoztunk, és ez nagyon jó volt.

Sajnos a haaksbergeni és az espelkampji testvérvárosi kapcsolatok civil része most kissé válságban van. Az eddigi aktív tagok „kiöregedtek”, és nincs utánpótlás a fiatalok közül. Itt remélhetőleg sikerül tartós kapcsolatokat kialakítani, hosszú távon lehet majd közös programokat tervezni.

Címeiket, telefonszámokat cseréltünk, és reméljük, hogy ez az utazás egy tartós kapcsolat első állomása volt.

TASI ATTILA, NAGYKÖRÖS

Tárlat a DIO Házban

Réman Melinda kiállítása

Október 4-én tárlatnyitónak adott otthont a szászrégeni DIO Ház. Ez alkalommal Réman Melinda festményeit tekinthették meg a jelenlevők.

– *Kolozsváron születtem 1961-ben, egyedüli gyermekként a szüleimnek. Kiskoromtól vonzott a művészet, ezért képzőművészeti – délutáni – középiskolába jártam. Kilencedik osztálytól felvételt nyertem a délelőtti tagozatra és Isten segítségével elvégeztem. A néhai Réman Jenő lelkész felesége lettem, életem Istent szolgálva folytatódott – énekvezérként –*

Vicében, Szépkenyerűszentmártonban, Tekében és jelenleg Beresztelkén. Istennek hála egy fiút és egy lányt nevelhettünk fel, de sajnos, az Úr ezelőtt hét és fél évvel kedves férjemet elszólította. Négy éve kezdtem el újra a művészettel foglalkozni, két éve a Marosvásárhelyi Képzőművészek Egyesületének a tagja vagyok. Három közös és három egyéni kiállításom volt és hat alkotótáborban vettem részt – vallja Réman Melinda önmagáról.

A DIO házi tárlatot a házigazda nevében Tamás Ottó református lelképásztor nyitotta meg.

– *A művésznő számára nem távoli Isten világa, hiszen egy életen át szolgálta Istent családjával együtt. Képei olyan érzéseket tükröznek, melyek a lélek legmélyéről fakadnak, éppen ezért szentek ezek az érzések. Én ezekben a képekben a harmóniát látom. Örülök, hogy a DIO Ház ad otthont ennek a kiállításnak, és remélem, hogy sokszor lehetünk itt még együtt – mondta többek között a lelkész.*

Baróthi Ádám képzőművész a tőle megszokott precizitással, szakszerűen elemezte a képeket és értékelte a művésznő munkáját. Egyediség, érzékenység, színgazdagság jellemzi a munkáit.

Vasile Mureșan muzeográfus, szobrász és festőművész, valamint Ilarie Opris, a Marosvásárhelyi Képzőművészek Egyesületének elnöke is méltatta a kiállított munkákat. A tárlatnyitót megtisztelte jelenlétével Haja Elena festőművész is.

A rendezvényt a művésznő fiának, Réman Jenőnek az előadása tette hangulatossá, aki dalaival nemcsak édesanyjának, hanem a jelen levő, művészetet kedvelő szászrégenieknek is kedveskedett.

A református templom

Fotó: FAGY

FÁBIÁN ANDRÁS GY.

Ünnepelt a beresztelki gyülekezet

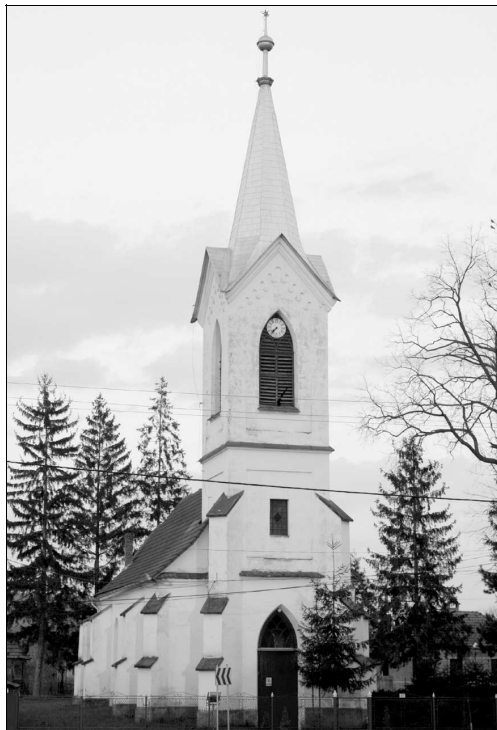
Október 25-én zúgtak a harangok és büszkén hirdették, hogy ismét ünnepel a beresztelki református gyülekezet. Ünnepelte ősei nagyszerű munkáját, akik 525 évvel ezelőtt megépítették templomuk elődjét, az Isten házát.

Tíz órakor, alig kondult meg a nagyharang, már a sokaság betöltötte a templom előtti teret, és mire az utolsót kondították, zsúfolásig telt a templom imádkozni akaró hívekkel.

Jó volt látni és leolvasni az emberek arcáról, hogy öröm és hála tölti be lelküket, hogy részesei lehetnek az ősi hagyaték születési éve ünnepének. De jó lenne megtudni, milyen volt a mai templom őse, hogyan nézett ki, hogyan imádkoztak benne az akkori emberek, kik voltak a lelkipásztorok évszázadokon át. Ha a falak beszélni tudnának, elmondanák, amit akkor hallottak és láttak. Hogy az eltelt 525 év alatt hányszor kellett rajta segíteni, javítani, újraépíteni, hogy lehessen benne az Istennel találkozni és hozzá imádkozni. Talán azt is elmondanák, hányan tanulták benne szeretni az Istent, imára kulcsolni kezüket. Hányszor szállt magasba zsolttárok vagy himnuszunk gyönyörű dallama. Ezekre a kérdésekre a választ nem kaphatja meg senki, mert nem maradt fenn írás az akkor történekről. De a ma itt ünneplők hálát adtak a Jóistennek, hogy az évszázadok hosszú során át, a történelem nehéz időszakában óvta, segítette a hozzá imádkozókat.

A hálaadó istentiszteletet a nagyszármási fúvószenekar nyitotta meg, majd nagytiszteletű Szász Attila esperes végzett liturgiai szolgálatot. Igét hirdetett főtiszteletű Kató Béla püspök a Zsolttárok 31, 16. alapján.

Szabó András, a gyülekezet gondnoka szeretettel köszöntötte a vendégeket és helyieket. Szép Eduárd helyi lelkipásztor Beresztelke történetéről beszélt, a templom fennállásáról, és azoknak az itt szolgált lelkipásztoroknak a nevét sorolta fel, akikről írást talált az egyház irattárában. A gyülekezetet köszöntötte Szász Attila, a Görgényi Református Egyházmegye esperese, Rideg Teodor helybeli görög katolikus lelkipásztor és Pantea Mihai, a helyi

A beresztelki református templom

Fotó: Magyar Hunor

ortodox egyház kurátora. A volt beresztelki lelkipásztorok leszármazottai közül Szabó Bertalan, Szabó József (1946–1976 között szolgált Beresztelkén) lelkipásztor fia köszöntötte az ünneplő gyülekezetet. Utoljára, de nem utolsósorban a beresztelki gyülekezet volt lelkipásztora, Sütő István nyugdíjas lelkész köszöntötte a jelenlevőket és ugyanakkor értékelte Szép Eduárd tiszteletes úr sokoldalú munkáját, a gyülekezet összetartó magatartását. Valóban, ismét bizonyította a falu népe, hogy mennyire fontos az összetartás, a közösségi formálódás. A falut rég nem mozgatta meg így semmi, mint szeretett templomuk fennállásának évfordulója.

Ezt követte a gyermekek, fiatalok, a nőszövetség és az idősek ünnepi előadása.

Megérdemlik a köszönetet, akik a műsort betanították: Demeter Aranka tanítónő, Réman Melinda kántor és Szépné Magyar Ildikó lelkipásztor. Közreműködött a fúvószenekar, kiegészítve az ünnepi műsort.

A templomi alkalom után a templomkertben eltemetett Jánosi Béla (1891–1909 között Beresztelkén szolgáló) lelkipásztor sírjára a megemlékezés koszorúját helyezték el, pillanatnyi csenddel adózva emlékének. A 90. zsolttár eléneklésével ért véget a hálaadó istentisztelet.

Ezután ünnepi ebédre került a sor a kultúrotthonban. Kellemes órákat töltöttek együtt a meghívottak és a helyi gyülekezet tagjai, akik nagy számban vettek részt.

Magasztos hálaadó ünnep volt. Az egyházközség szerepvállalása és nagyszerű helytállása, a lelkipásztor odaadó munkája vitathatatlan. A múlt felidézése a jelen kötelességei közé tartozik. Ezt a kötelességet kiválóan teljesítette Szép Eduárd tiszteletes úr a hívek segítségével. Ő az, aki lelkipásztor elődjeinek munkáját folytatja. Áldja meg az Isten egészséggel, családi békével, hogy együtt lelkes híveivel sziklakemény hitű nemzedéket neveljen.

**CREMENE PATAKFALVI ANNA
NY. TANÁRNŐ**

KÖZÉP-ERDÉLYI RÉGIÓS KONFERENCIA

2015, MAGYARÓ

Mert ahol van a ti kincsetek, ott lesz a ti szívetek is – Luk. 12,34

A közép-erdélyi régiós nőszövetségi konferenciának adott helyet a Magyarói Református Egyházközség, amelyen 70 gyülekezet képviseltette magát a négy egyházmegyéből, azaz kb. 450-en töltötték meg a magyarói református templomot: a Küküllői, a Marosi, a Maros-Mezőségi és a házigazda Görgényi Egyházmegye Nőszövetségeinek képviselői, valamint a különböző szolgálatokat teljesítő magyarói asszonytestvérek.

Bár az őszi munkák hónapja szeptember, mindez meg sem látszott, mert lelkünk mélyén valamennyien, akik összegyűltünk, a „kincsekért” is hálásak voltunk, melyek megtöltötték kamráinkat, pincéinket. Mindnyájan éreztük, nem ez a tökéletes kincs, hanem az, **aki** éretünk áldozta magát, hogy **kincsünk** legyen a mennyben is, amelyet a moly és a rozsdá meg nem emészt. Az a **lelki kincs**, amit talán itt véltünk felfedezni, ez alkalommal is adatott.

Igét hirdetett *Buzogányné Kovács Emese* kolozsvári kórházlelkész, előadást tartott *Lengyelne Püsök Sarolta* kolozsvári főiskolai tanár, gyülekezeti lelkész. Előadásának két feladata volt: erősíteni a református ember hitét, tudatát, valamint hitvédelmünk érdekében nevének nevezni a fekete dolgokat.

Mint a Görgényi Egyházmegye Nőszövetségének elnöke és mint házigazda lelkésznek köszöntöttem a gyülekezetet, hangsúlyt fektetve egy számomra igen fontos igére Lukács 12:34 versével: „mert ahol van a ti szívetek, ott van a ti kincsetek is”, ezt helyeztük azokra a kitűzőkre is, melyet minden asszonytestvérünk magával vihetett.

Könyvjelzőt is készítettünk, melyen Réman Melinda beresztelki kántor erre az alkalomra készített festménye látható.

Ünnepi műsorunkban *Kocsis Előd* szavalatára került sor, majd *Lovász Jámor Zoltán* nyugdíjas állatorvos, zenetanár testvérünk tanítása által vonós hangszerek kíséretében hallgathattuk meg vallásórás gyermekeinket és ifjainkat. *Takács Delinke* vallásórás régi énekeskönyvünk 37. számú dicséretét, a „Mennyben lakó én Istenem” kezdetűt énekelte.

Szünet alatt a jelenlevők megtekinthették asszonytestvéreink munkáit, többek között az egyházmegye területén létező népviseletek néhány darabját, Réman Melinda tiszteletes asszony 30-nál több festményét, Szász Annamária körtvélyfáji tiszteletes asszony közel 20 népi dísz tárgyát, a marossárpataki asszonyok ruha-, terítő- és különböző használati tárgyakon levő hímzéseit, a marosvécsi asszonyok és a magyarói varrókör nemcsak hagyományos varrással varrt kézimunkáit, végül falunk lakója, Gagyi Erzsébet porcelánbaba-gyűjteményét, melyből ez alkalommal 120 volt látható, köztük ritka, sorszámozottak is.

A konferencia második részében nt. Szász Attila, a Görgényi Egyházmegye esperese 17.000 lélek nevében köszöntötte az egybegyűlteket; így fogalmazott: ketten vagy hárman összegyűlni Krisztus nevében csodás dolog, de több mint 400-an összegyűlni Istennek áldott, drága ajándéka.

Borsos Melinda kerületi nőszövetségi elnök hangsúlyozta a találkozás áldásait. *Bukovinszki Csáki Tünde* lelkész, nőszövetségünk régiós elnöke kifejezte háláját ezért a mai napért, mondván, hogy aki ide eljött, az már gazdagabban ment haza otthonába, gyülekezetébe.

Ezúton szeretném megköszönni a Görgényi Egyházmegye gyülekezeteinek adakozását. Köszönetet mondok minden fáradozónak, aki ezt az alkalmat bármilyen cselekedettel vagy csupán imádsággal segítette. Isten kegyelme legyen minden szolgálatot végző testvérünkön. Ajándékoztunk is, a négy egyházmegye zászlója szalagot kapott a rendezvény emlékére, az előadók pedig „hálabatyut”, melyet nőszövetségünk himnuszának kezdő sora is díszített: „Mindig velem, Uram...”. Isten legyen további szolgálatainkban segítségükre.

**TAKÁCS MALVIN, MAGYARÓ,
EGYHM. NŐSZ. ELNÖKL.**

Az ifjak műsora a nőszövetségi konferencián

Óvó néni, mi még ünnepelni fogunk... Hagyományörzés Disznajón

1979-ben összegyűltek az 1929-ben született disznajóiak és kortárstalálkozót tartottak. Az ünneplők között volt két egyetemet végzett fiú, Bartha Pali és Bíró Gyuri. Ők javasolták, hogy ezután minden év augusztus harmadik szombatja legyen az 50 éveseké.

Azóta eltelt 50 év.

1980-tól minden évben megünnepeli a falu az 50 éveseit.

Szép műsorral, sok virággal tesszük emlékeztetéssé ezt a napot. Míg volt kicsi zenekarunk, nemcsak szép népdalokat, de Fráternótákat is zenéltek az öregeknek. Ők még gyerekkorukban megtanulták Fráter Béla dalait, aki itt élt a faluban és dalárdát szervezett. Különböző ünnepeken és temetéseken szép, négyszólamú dalokat énekeltek, melyeket az adott alkalomra írt a dalszerző. Én az unokáknak személyre szóló verses köszöntőket írtam, felhasználva a régi irkákban talált köszöntők fordulatait.

S mennyi unoka volt régen!

Ma egyetlenegy 50 évesnek volt egy unokája, aki köszöntőt mondott. Egyre kevesebb az ünnepeltek száma is, mert az évek folyamán mind kevesebb gyermek született. Manapság már csak egy-egy gyermek születik évente. Ezek vajon kivel tartanak kortárstalálkozót 50 év múlva? Várható tehát, hogy ez a szép hagyomány is felszámolódik idővel. Az ünnepi köszöntőmbé ezt a gondolatot is beleszórtam, hátha még nem késő tenni valamit.

A műsor után az udvaron folytatódott az ünneplés,

ahol az 50 évesek az egész falu népét megvendégelték. Egyszer csak mellém settenkedett egy kisdíák, és azt mondta: Óvó néni, mi még ünnepelni fogunk (40 év múlva), mert kilencen vagyunk.

A Szászrégen és Vidéke lapban 1999-ben fényképes beszámolót írtam az akkor ünneplő népes korosztályról. Most is egy erős, egészséges csoportot ünneplünk. Közülük senki nem költözött sem a temetőbe, sem pedig külföldre.

Itt építik, szépítik a falut, anyanyelvükön beszélnek, énekelnek, imádkoznak.

Éljenek sokáig!

CSÓSZ IRMA
NYUGDÍJAS ÓVÓNÓ

A néptánc nyelvén megszólaló Marosvécs

A marosvécsi néptáncscsoport immár 5. születésnapját ünnepli. 2010-ben alakult, és már 40 állandó taggal büszkélkedhetünk. Három korosztályban működik: kicsi (öt pár, 4-6 éves gyerekek), középcsoport (10 pár, 8-12 éves gyerekek) és van egy különleges, csak lányokból álló csoport (10 lány, 13-20 évesek). Táncoktató a Maros Művészegyüttes táncarvezetője, Nagy Levente Lehel. Csoportvezetők: Gorbai Mária Melinda tanárnő és Toth Pál Melinda tanítónő.

Öt év alatt számos táncot sikerült elsajátítaniuk, a kicsi csoport gyerekjátéktáncokat, a középcsoport marosvécsi, magyarói, mezőségi, nyárádmenti, szentiványi táncokat, a lányok pedig dunántúli karikázó, gyimesi, moldvai, cigány- és küküllőmenti karikázó táncot. Ezenkívül a lánycsoport Éljen a mának! címmel táncjátékkal lepte meg a közönséget.

A tánctanulás mellett a csoport évente részt vesz a környéken megrendezett fesztiválokon, különböző rendezvényeken. Marosvécsen minden évben megrendezzük a lassan hagyománnyá vált farsangi mókát, a húsvéti közös tojásfestést, a szabadtéri adventi estét, az adventi táncestet és nem utolsósorban részt veszünk a szüreti bál szervezésében is. Az idén augusztusban a táncosok részt vettek egy egyhetes tánc táborban a Jód völgyében, ahol – a táncoktatás mellett – a csapatot még erősebben sikerült összekovácsolni. A tánctanulás mellett a tehetséges gyerekeket népdaléneklésre is bátorítjuk. Többször énekelt Gorbai Eszter, Birta Norbert, Birta Bernárd, román népdallal szórakoztatja a közönséget Găluțiu Denisa.

A táncosok akaratereje mellett fontos szerepük van a szülőknél, nagyszülőknél, hisz hetente támogatják

a csoportot azzal, hogy a tanulást félretéve elengedik próbára a gyerekeket. Ezúton megköszönjük az anyagi támogatást a Marosvécsi Polgármesteri Hivatalnak, a Communitas Alapítványnak, a Bethlen Gábor Alapítványnak és a Tenrom Cleaning Solution cégnek.

Célunk nem az, hogy versenytáncosokat neveljünk, a megmérettetést nem ezen a téren keressük. Sokkal inkább örülünk a hazai apró, hagyományörző falvakban elért sikereknek. Keresünk minden olyan lehetőséget, amellyel tovább ápolhatjuk a hagyományt, és célunk másokkal is megszerettetni.

„A táncban benne van kicsinyben a világ: jóság, erő, lassúság, mind együtt. Az egyik ezt szereti, a másik azt, de nincs kinek ne tetszenék a tánc...” (Kalidásza)

**CSOPORTVEZETŐK: GORBAI MÁRIA MELINDA
ÉS TOTH PÁL MELINDA**

Marosvécsi táncosok

Szüreti vigadalom Marosvécsen

Október 24-én immár ötödik alkalommal került sor a szüreti felvonulásra és bálra Marosvécsen. A hagyományhoz híven délután szekeren, illetve lóháton felvonulva hívogattuk a falu népét a bálba. A felvonuláson kaláccsal és borral kínálgattunk, a csőszök bálba hívogató verssel szólították fel a kapuban a felvonulást váró falubelieket. Az est jó hangulatáról Géczi Lajos és leánya gondoskodott. A bálban a kisbíró táncrea buzdított mindenkit, majd a csőszök a csősztánccal megkezdtek a mulatságot. A mulatozás azonban már délután elkezdődött, hiszen a felvonulók a hangjukat nem kímélve végig népdalokat énekeltek Marosvécs utcáin.

A felvonuláson több mint 120 személy vett részt. Ezúton köszönet illeti a kocsisokat is, név szerint Varga Zoltánt, Ördög Ferencet, Birta Jánost és Majlát Sándort, valamint a kecses lovasokat, Major Lehelt, Szabó Barnit és Cengher Ioant.

Köszönet a falubelieknek is, hogy idejüket nem sajnálva szép számban jöttek el a hagyományt tovább ápolni. Tartsa meg a Jóisten a polgármester urat, a marosvécsi táncsoprotot és színjátszó csoportot, hogy ezután is minden évben megrendezhessék a vigadalmat és továbbadhassák a hagyományt Marosvécsen.

VARGA MELINDA

Gyógynövényhoroszkóp

Skorpió: X. 24 – XI. 22.

A szenvedély embere

Habitus: életerős, szívós, egészséges jegy. Ha mégis megbetegszel, az rendszerint pszichés eredetű, ilyenkor életed egy területén képtelen vagy továbblépni.

Betegségre való hajlam: nemi szervek betegségei, urológiai probléma, vastagbélprobléma, a húgyutak és a végbél betegségei.

Gyógynövénye: galagonya, zsásza, rebarbara, kökőrcsin.

Felhasználási javaslat: a kökőrcsint homeopátiás szerként használhatod hurutos megbetegedések, fülgyulladás, kötőhártyagyulladás esetén.

A Skorpióknak érdemes rebarbarát keresniük a piacon, nagyobb adagban fogyasztva ugyanis vér- és vesetisztító hatású, serkenti a bélműködést. Ha unod már a teákat, próbáld ki a kínaiak gyógyhatású csemegéjét, az aszalt galagonyát! Finom, édes, és jót tesz a szívnek.

FG-NET

Zsásza

Hatvanévesek kortárstalálkozója Marosvécsen

Október 4-én a 60 esztendővel ez-előtt megkereszteltek találkoztak Marosvécsen. Más volt ez, mint a mindennapok találkozásai, amikor csak futólag köszöntjük egymást, s azzal szaladunk tovább. Más volt, mert nemcsak egymással találkoztunk, hanem a templomunk szentélyében elcsendesedve, a körpadban helyet foglalva emlékek tucatjai törtek föl a múlt homályából. Isten Igéje ismét megszólított, az évszázados zsoltár szívből fakadt, több száz torokból hangzott a „Szívemet hozzád emelem és benned bízom Uram...”, és visszhangozták az évszázados falak: „Mert szégyent nem vallanak, akik Hozzád esedeznek”. A lelkészi köszöntőt követően a gyülekezet gondnoka, Barta Jenő köszöntése következett: „Kívánom, hogy ez a nap legyen emlékezetes számotokra, amikor ilyen szép számban újra egybegyűltetek a mi szép, ősi templomunkban. Van aki közelről, van aki távolról érkezett haza, hogy ezen

Jó volt együtt lenni

a szép napon együtt ünnepelhessek. Kívánom, hogy minden alkalom ünnep legyen számotokra, amikor a templomunk ajtaján beléptek, és együtt lehetünk az Úr nevében”.

A köszöntő szavak után a gyülekezet konfirmandusai szavaltak. Bancsi Edina ezúttal is szép zongorajátékkal örvendeztette meg a jelenlevőket. A templom portikusa előtt a kövi beszédet követően Ördög Ferenc polgármester köszöntötte az ünneplőket, majd a 60 évesek tanító nénije, Fábrián Sárika szólt kedvesen, bátorítóan volt osztályához. A köszöntések sorát Németh László 60 éves egyháztág zárta: „Időutazásra hívunk meg benneteket, hogy visszatekintsünk a múltba, felidézünk gyermekkorunk, ifjúkorunk, eddigi életünk pillanatait, s örvendjünk egymásnak közösen, mert az élet homokórája pereg-pereg, és a rohanó élet mindennapjaiban kevés idő jut egymásra. Ez ünnepi alkalommal néhány gondolatban szeretnék felidézni olyan élményeket, amelyek gyermekkorunkhoz és szülőfalunkhoz kapcsolódnak, ahol születünk és ahonnan elindultunk az életbe.

Ez elsősorban szüleinknek köszönhető, akik közül már sajnos kevesen vannak közöttünk. Köszönettel tartozunk szerető gondoskodásukért és oktató szavaikért,

ami meghatározta egész életünket. Köszönet illeti iskolánkat, mely példamutató volt számunkra. Köszönet jár egykori lelkipásztorunknak, aki szívünkbe ültette a hitet és szeretetet. Nem utolsósorban most megköszönöm jelenlegi lelkipásztorunknak, hogy ezt a napot segít emlékezetessé tenni számunkra és mindazok számára, akik eljöttek ünnepelni. Köszönet a polgármester úrnak is, hogy eljött és jelenlétével megtisztelt bennünket.

Örizzétek és adjátok tovább unokáitoknak azokat az emlékeket és értékeket, amelyeket itthonról kaptatok! Kívánom, hogy őszülő fejjel is találjátok meg az élet szépségét! A Jóisten éltesen sokáig erőben, egészségben! Emlékezzünk elhunyt kortársainkra. Emlékük legyen áldott, nyugalmuk csendes! Zárógondolatként megköszönöm mindenkinek, hogy eljött a mi kis templomunkba velünk együtt ünnepelni, ünnepünket szebbé tenni.”

Az ünnepi köszöntők után a templom előtti kis parkban, az évszázados fák árnyékában szeretetvendégség következett, ahol kötetlenül tovább folyt a beszélgetés.

Istennek legyen hála, hogy alkalmat, lehetőséget adott az egymással és a Vele való találkozásra.

FG

Támogatók:

**RMDSZ, Communitas Alapítvány, az RMDSZ országos szervezete,
Nemzeti Együttműködési Alap – Magyarország, valamint Csernátoni József
és Borsos Mária (Szászrégen),
Lázár Sándor és Fodor Sándor
(Marosvásárhely), György-Vass Magdolna
és Duda Romulus (Csíkszereda).
Köszönjük támogatásukat!**

Tisztújító küldöttgyűlés Szászrégenben

Általuk szebb lett a szervezet

Fotó: FAGY

Szászrégenben október 9-én tartották a Maros megyei RMDSZ Nőszervezetének tisztújító küldöttgyűlését.

A leköszönő elnök, *Csép Andrea* a *Mozgásban* című beszámolófüzet mottójával indította a gyűlést. „A Nőszervezet az a hely, ahol minden korosztály megtalálta a helyét, az a hely, ahol találkozásainknak lelke van!”

A házigazda, *Mester Ibolya*, a szászrégeni RMDSZ Nőszervezetének elnöke köszöntője után *Nagy András*, a helyi RMDSZ elnöke méltatta a szervezők munkáját és a szászrégeni nők segítségét a szervezetben. *Brassai Zsombor*, a Maros megyei RMDSZ elnöke köszöntőjében értékelte a nőket, a helyüket a társadalomban, és elismerte, hogy szebb lett a nők által a szervezet.

Következtek az országos szervezet alelnökeinek felszólalásai: *Lőrincz Csilla* pozitív, biztató értékelése a Maros megyei szervezetet illetően, átadva *Bíró Rozália* elnök tiszteletét és biztatását a leleményes csapatnak. *Hegedűs Csilla* a szeretetteljes fogadtatást, *Tudor Vera* a még kiskorú szervezet közéleti munkáját emelte ki.

Az elnöknő beszámolójában magocskáknak nevezte a Maros megyei szervezeteket, melyek öntözve lassan növekedni kezdtek, és közösen, bátran, egymást segítve fejlődtek. Elmondta, hogy 425 rendezvényt szerveztek, mint a Mosolygó karácsony, a szülinapozások, képzések, szórványprogram, gyermek-

nap, közösségépítés, a Teázunk a dokival, a mellrák elleni küzdelem felvállalása. Ismertette új mandátumának programját, melyben többek között felsorolta a gyermekbarát munkahelyek létrehozását, a bölcsődék feltérképezését, a Mentor, a Legyél önkéntes egy napra, a Fogadj örökbe egy szórványcsaládot programokat, a Nőként jogod van című kiadvány elindítását. Zárógondolatként elmondta: nekem jó veletek lenni, nem lankadok, erőt kapok tőletek.

A Maros megyei kerületi elnökök felszólalásai következtek. A marosvásárhelyi szervezet elnöke, *Karácsony Erdei Etel* beszélt a kezdeti nehézségekről, a kitartó munkáról, amíg eredményesek lettek. A Felső-Küküllőmente felelőse, a nyárádszeredai *Veress Tünde* elmondta, hogy az önerőből megalakult 15 nőszervezet iránt nagy az érdeklődés. Az Alsó-Küküllőmente elnöke, a dicsőszentmártoni *Szentgyörgyi Anna* beszámolt a nagyszerű csapatmunkáról, a Mezőséget képviselve, a nagysármási *Trombitás Jolán* a közösségi munka bátorító és biztató erejét emelte ki. A Felső-Maros mente elnöke, a szászrégeni *Mester Ibolya* megdicsérte a 30 aktív nőt munkájáért, akik minden programba bekapcsolódtak.

Javaslatok és beszámolók hangzottak el, amíg a szavazatszámoló bizottság elkészítette a jegyzőkönyvet. *Katona Éva* (Marosvécs) elmondta, hogy elhoztak a szórvány-

vidékről egy családot, hogy segítséget nyújtsanak nekik. *Nagy Enikő* Disznajóról beszámolt, hogy létrehoztak egy falumúzeumot. *Mester Ibolya*, Szászrégen: elindult a Légy önkéntes egy napra program. *Pampel Réka*, Szászrégen: tartós-élelmiszer-gyűjtést szerveztek a magyarfülpösi Szívárvány Alapítvány által támogatott, szórványban, nehéz anyagi körülmények között élő gyerekeknek. *Csata Edith* Marosvásárhelyről a Nőként jogod van weboldal szerkesztését javasolta, *Fekete Rozália* Vámosgálfalváról elmondta, hogy angolórákat szerveznek, *Péntek Dalma* Gernyeszegről: a szervezet készül a falunapokra, a karácsonyra, *Kozma Mónika* Sárpatokról és *Csata Edith*: hét teljesen árván maradt gyereknek adományokat gyűjtenek. *Kozma Emma* Havadtőről tájékoztatott, hogy sírköveket tisztítanak, restaurálnak. *Brassai Mónika*, Szászrégen: magyar logopédusra lenne szükség. *Hegedűs Csilla* és *Lőrincz Csilla* a mellrák megelőzésének fontosságára, a szűrővizsgálatokra hívta fel a figyelmet.

A tisztújítás során újválasztották a régi megyei vezetőséget. *Csép Andrea*, a Maros megyei RMDSZ Nőszervezetének újválasztott elnöke megköszönte a bizalmat és felkérte a jelenlévőket, hogy az RMDSZ-szel közösen folytassák a munkát, készülve az önkormányzati választásokra.

Erősítsétek meg a szíveteket! (3.)

KVICS a CSIT-en

Élménybeszámoló

Chiorean Norbi

Nekem az idéni CSIT tetszett a legjobban, mert új műhelyek is voltak, új barátokat ismertem meg, és mint minden évben, még közelebb kerülhettem Istenhez.

Különösképpen a tanítások, a kiscsoportos megbeszélések, a szentmisék, a dicsőítések és a szentségimádás tetszett, mivel ekkor lehettünk Isten jelenlétében.

Figyelmetekbe ajánlom, ha még nem voltatok CSIT-en, akkor ne úgy képzeljétek el, hogy egész nap imádkozunk és étkezünk.

Minden évben van szórakozási lehetőség, mint a műhelyek, több mint 30 közül választhatsz, vagy mint a közös program, ahol megtanítanak a himnuszra és a flashmobot is ki lehet próbálni.

Jövőre tarts velünk te is!

Kelemen Imola Blanka

A CSIT megerősítette Istennel való kapcsolatomat. Jobban megismertem Istent és közelebb kerültem hozzá. A tanítások és tanúságtételek magabiztosabbá tettek, hiszen rájöttem, hogy sokan küzdenek hasonló problémákkal, mint én. A programok változatosak és érdekesek voltak, nem volt idő unatkozni. A szentmiséken és a koncerteken az Urat dicsőítettük. Én Isten jelenlétét leginkább a csütörtök esti szentségimádáson éreztem. Akkor éreztem úgy, hogy valóban az Úrhoz beszélek imáimmal. Minden nap voltak kiscsoportos beszélgetések, melyeken nagyszerű emberekkel találkoztam, egyszerű élményeket szereztem. Kellemes érzés volt, hogy csoporttársaim megértenek engem, és pont úgy szeretik Istent, mint én. A négy nap alatt feltöltődtem lelkileg, és, a CSIT-himnusz szerint, elértem: „a legnagyobb sikerem az életben, hogy befogadtam a Királyt a szívembe”.

Ferenczi Bea

Az embernek néha szüksége van arra, hogy megerősítse a szívét. A CSIT lehetőséget adott erre. Ugyanakkor remek alkalom volt, hogy lelkileg feltöltődjünk és közelebb kerüljünk Istenhez. Mindenki kiválaszthatta a számára legjobban tetsző időtöltést. Műhelyek, lelki beszélgetések, sport- és különböző programok álltak a rendelkezésünkre. Különösképpen tetszettek a tanítások és a csoportmegbeszélések, ugyanis egy olyan közösség tagja voltam, ahol önmagam lehettem, bátran megoszthattam a gondolataimat, a véleményemet. Érdekes témákról beszélünk, például az önbizalom, a csalódás és a megbocsátás.

CSIT-esek, akik megerősítették a szívüket

Szerintem ennek a találkozásnak a csúcspontja a szentségimádás volt. Szívem melengető, leírhatatlan érzés volt megtapasztalni Isten jelenlétét. Fel-emelő érzés tudni és érezni, hogy Isten szeret és elfogad olyannak, amilyen vagy. Jó volt látni, hogy ezer ember bevonul a kegytemplomba ugyanazon céllal: dicsőíteni Istent. Ez a találkozó azért volt jó, hogy élményekben gazdagodjunk, új barátokat szerezzünk, találkozzunk Istennel és hitben erősödjünk. Ahogy a tábor himnusza is mondja: a legnagyobb sikerem az életben, hogy befogadtam a Királyt a szívembe!

Kiss-Miki Renáta

„Erősítsétek meg szíveteket!” Mire is van nagyobb szükségünk manapság, mint arra, hogy Isten jelenlétében megerősítsük, újraélesszük téli álmot alvó szívünket, hitünket. Úgy gondolom, a CSIT jó hely arra, hogy a Jóistenrel találkozhatunk akár az Ol-táriszentségben, akár embertársaink által. Kiscsoportvezetőként úgy érzem, sikerült pár lelket közelebb vinnem a Jóistenhez, hiszen mély, meghitt beszélgetések követték az előadásokat, melyek igazán lelki töltésként szolgáltak mind a csoporttagoknak, mind nekem. Ugyanakkor mi, kiscsoportvezetők, magunk között élményt, tapasztalatot cserélve, szóttuk az összetartozás, a barátság hálóját. Azt üzenem mindazoknak, akik otthon maradtak, hogy merjenek eljönni és megtapasztalni a Jóisten szeretetét és közösségformáló erejét, hisz több száz emberrel együtt dicsérni az Urat egy olyan felemelő és biztosságot keltő élményt nyújt, melyből táplálkozhatunk a szürke hétköznapiakon.

PORTIK KRISZTA

ISTENSZÉKI HEGYI TÚRA

„Ott áll az Istenszéke magosan a Maros fölött. Egyik oldalán a sokágú Galonya, másik oldalán a Bisztra-patak, s mögötte a Kelemen csúcsai. Persze, ma már ott sem olyan a világ, mint akkor volt, midőn az Isten pihenni leült volt a hegyek közé.” (W. A.)

Október 4-én a Petru Maior Technológiai Líceum lelkes csapata is elhatározta, hogy ha csak egy napra is, de ők is Istenné válnak, s elmennek arra a helyre, ahova le tudnak ülni, s úgy tekinteni le a mélybe, ahogy valamikor réges-régen a Jóisten tette.

A ködös vasárnapi reggelen útra kelt kis csapatunkat alkotó tagok arcáról különböző lelkiállapot képe tükröződött. Voltak, akik már legszívesebben a csúcson lettek volna, olyanok, akik inkább kértek volna egy pihe-puha ágycót, s a hideg elől abba menekültek volna, s olyanok is, akik még talán fel sem fogták, hogy mire vállalkoztak. Viszont volt egy érzés, amely mindenkiben ott égett: a büszkeség, melynek oka egyszerű volt: a közelség. Az, hogy az út arra a helyre, melyre lelógott a Teremtő lába valamikor, nem is volt olyan hosszú.

Elindulva felfele azért már kezdett lassan mindenkiben tudatosulni, hogy mire is vállalkoztunk. Ha azt mondanám, hogy fárasztó volt a túra, akkor sem hazudnék, de van ennek az egész kiruccanásnak fontosabb jelzője is: csodás. Ugyanis, ha egy szóval kéne jellemeznem, ezt a szót használnám. Most is ez jutott eszembe. Kiváló társaság, mesés természet, napsütés, jókedv és nagyszerű érzések. Ezek azok a dolgok, amik csodássá és felejthetlenné tették kirándulásunkat.

Amikor körülbelül négyórai gyaloglás után felértünk a tetőre, s elénk tárult a leírhatatlan kilátás, szerintem nyugodtan mondhatom,

Fenn a tetőn

hogy mindegyikünk elfelejtette, néhol milyen kínok árán értünk oda. Elég nehéz szavakba önteni azokat az érzéseket, amelyek akkor rám törtek: egyszerre tartottam félelmetesnek és gyönyörűnek, egyszerre éreztem magam biztonságban és féltem is kicsit. De hát egy tériszonyos ember szájából nem is hangzik ez olyan furcsán, ugye? Így hát, még ha reszkető végtagokkal is, de leültem az „Isten székére”, s jó volt örömmel a mélybe tekinteni, látni, hogy ott még javában pompázik a természet és olyan bőséges minden. Úgy éreztem, hogy ott igazán ő az úr, és én csak egy egyszerű vendég vagyok, akit a természet megtisztel azzal, hogy megmutatja kincseit.

Amikor végre úgy éreztük, hogy feltöltekeztünk elegendő energiával a visszaútra, elkezdtünk ereszkedni. Igen ám, csak hogy a már előbb említett nagyszerű társaságnak köszönhetően olyannyira elmélyedtünk a csevegésben, hogy észre sem vettük, s letértünk a helyes útról. Na de hát enélkül az aprócska kitérő nélkül nem is lett volna igazi. Persze, leleményesebb csapattársainknak köszönhetően

pillanatok alatt ismét a helyes úton jártunk, és lassan, de biztosan leértünk a völgybe.

Amikor kiértünk az erdőből, a nap már aransárgába öltözött, s sugarai, átlopakodva a környék színesbe borult fainak lombjai között, még pompásabbá tették az egyébként is mesés tájat. Szóval, már leértünk a faluba, de egy utolsó kalandot még tartogatott számunkra a nap: elérni a vonatot. Hála néhány vicces kedvű emberkének, többször végigsétáltuk a falut, amíg megtaláltuk az állomást, de a *jobb későn, mint soha* mondás alapján az utolsó pár percben hálásan pillantottuk meg az állomás épületét.

Amikor a vonat berobogott, a Nap már teljesen eltűnt, magával víve egy igazán jó nap felejthetetlen emlékeit és energiakészletünk jó részét. Most, visszagondolva, már tudom és érzem, hogy egy tökéletes utolsó feltöltődés volt a ránk váró télre ez a túra, sikerült magamba szippantani azt a sok-sok nyugalmat, csendességet és békét, amire csak a természetben talál az ember.

Szent István népének tábora Erdélyben

JUBILEUMI CSERKÉSZTÁBOR

Idén augusztusban a szászrégeni 37. Koós Ferenc cserkészcsapat részt vett az öt-évente megrendezett szövetségi nagytáborban, Magyarlónán.

Közel 600 cserkész ünnepelte együtt a Romániai Magyar Cserkészszövetség újjászerveződésének 25. évfordulóját.

Az emléktábor témája az államalapítás, az országépítés volt. Az altáborok neve régi településnevek közül került ki: Fenes, Gyalu – a kiscserkész altáborok; Doboka, Szék, Méra – a cserkész altáborok; Ajtony, Türe – a felfedező altáborok. A táborlakók a várostéren gyülekeztek, ahol a fogadó és a bazár állt. A hagyományörzés iránt érdeklődők régi mesterségeket próbálhattak ki, mint a méhészet, szalmabálás építkezés, fafaragás, bútorfestés. A kalandvagyók falmászásban, lovaglásban, kenuzásban, akadálypályán tehették próbára erejüket és kitartásukat. Mások középkori társasjátékokat választottak vagy paintballoztak.

Közös erővel építettük fel a tábort, együtt szórakoztunk kicsik és nagyok, volt sok móka és jókedv.

Az idős generáció büszkén vette tudomásul, hogy amit 25 évvel ezelőtt megálmodott, az megvalósult, hogy amit elindított, működik és épül. Nekünk, fiataloknak az életük például szolgál, kitartásuk és elkötelezettségük erőt ad saját kihívásainkban. A szászrégeni csapat nevében köszönjük, hogy részesei lehettünk az elmúlt 25 évnek, hiszen csak a cserkészletnek kö-

szönhetően lehetett részünk ezekben a nem mindennapi élményekben. Köszönjük ezt a szinte tíz napot, azt, hogy együtt ünnepelhettünk, az elkövetkezendő évekre pedig kívánunk mindenkinek jó munkát!

**RÁCZ MILÁN ŐRSZEVETŐ,
37. KOÓS FERENC CSERKÉSZCSAPAT**

Határtalanul – tábor

Minden egy versennyel kezdődött, aminek a neve MaKCseV-szövő, és felejthetetlen utazás lett belőle.

Lányórsóm, mint a korábbi években, jelentkezett a versenyre, de idén nagyobb volt a tét. Az első helyezett nyeresége egy, a 25 év emlékére rendezett nyári táborozás, a másodiktól a negyedikig pedig egy magyarországi táborozás volt. Nem lettünk elsők, utolsók sem, hanem nagy meglepetésünkre másodikok. Egész nyáron azt vártuk, hogy legyen augusztus, hogy megtudjuk, miből is áll ez a tábor. Sok részletet nem tudtunk, ezért nagy volt az izgalom.

A táborozás augusztus 31. és szeptember 5. között zajlott Nagykovácsin, Budapest mellett. Reggel nagyon korán indultunk, mert hosszú út várt ránk. Velünk tartottak Szováta, Beszterce, Szilágyosmlyó cserkészei és cserkészjelöltjei. Élménydús utazás után, délután érkeztünk meg. Barátkozhattunk, magunkba szívhattuk az ismeretlen illatokat és találkozhattunk régi ismerőseinkkel. Nagyon kedvesek voltak az ottani cserkészek – fogadtak, eligazítottak, próbáltak egy új család lenni. Első nap, mint minden táborban, az ismerkedésen volt a hangsúly, játékokkal és tábortúzzal fűszerezve.

Második nap vörös szőnyegen volt alkalmunk lépkedni, a budapesti Parlamentbe látogattunk el. Megtekinthettük a Szent Koronát is, amit katonák őriznek, és szerencsénkre láthattuk az őrségváltást is. Ezután sok lépcsőfokot megmászva a Szent István-templomban gyönyörködhattunk Budapest szépségében és nagyságában. A strandolás sem maradhatott el, ami nagyon jólesett mindenkinek, mivel meleg volt, ezért elvittek hűsölni a Palatinus strandra, a Margitszigetre.

A harmadik napon a kultúrán és hagyományápoláson volt a hangsúly, ellátogattunk Szentendrére, a híres skanzenbe. Itt különböző kultúrákat, házakat, életmódokat láthattunk, majd később gyakorlati rész is volt: kézművesség. Mindenki fonhatott magának bőrből karkötőt, amit elvihetett. Itt is barátokra lehetett találni, mivel vannak ügyetlenebb cserkészek is, mint én, akinek akadt pár jó barátja, aki segített elkészíteni a karkötőt.

Negyedik nap az a része volt a tábornak, amit sok ember nem várt: a túra. Nem volt túl megerőltető, és nagyon sok érdekes dolgot láthattunk. Egy pár száz méteres faemlévényről az egész környéket beláthat-

tuk. Az elfáradt társaság számára a szervezőknek még volt egy meglepetésük, egy verseny a híres Buda váránál. Kis csoportokra osztottak, és kaptunk egy kérdéssort, egy térképet és két kerek órát. Sok mosoly, elvesztődés, hiszti, ölelés, képkészítés után minden kérdésre volt válasz, még hozzá helyes is. Interjút is készítettek a várban, ahol bizonyos kérdéseket tettek fel a versennyel és a táborral kapcsolatban, mi meg igyekeztünk szellemesen válaszolni.

Fáradtan és szomorúan ébredtünk az ötödik reggelen, ez volt az utolsó nap Magyarországon ezzel a társasággal. A zászlófelvonásnál a megszokott napsütés már nem tartott velünk, együtt érzett velünk az időjárás is. Akadálypályával kezdtük a napot, majd ezt felváltotta a várva várt kalandpark. Amikor saját felelősségre jó pár méterre vagy a földtől, és az egész élet az Úr kezében van, kimondhatatlan érzés tölt el.

És következett az utolsó nap, amit senki nem várt. Nagyon nehéz és fájdalmas volt a búcsú, de nem volt amit tenni, buszra kellett ülni.

Soha nem fogom elfelejteni ezt a pár napot, minden kép még most is előttem van. Annyi nevetés volt, mosoly, új barátságok, örömkönnyek, nagy veszteség lett volna ezeket kihagyni. És mindez a cserkészletnek köszönhetően. Ha nem lett volna az a verseny, most kevesebb barátom lenne és kevesebb emlékem. Köszönöm a cserkészletnek azt az élményt, hogy tehettem valakinek valamit, ha csak egy mosolyt is csaltam valaki arcára. Kihasznlalom, hogy cserkész vagyok, és büszke vagyok rá, mert „Legyetek elégedettek azzal, mitek van, és használjátok legjobb tehetségeitek szerint”.

**CSATLÓS ZSANETT ŐRSVEZETŐ,
37. KOÓS FERENC CSERKÉSZCSAPAT**

II. Rákóczi-kupa a hegedűk városában

Kispályás labdarúgás

Október 16-án verőfényes napsütésben a helyi Rákóczi Szövetség szervezésében a II. Rákóczi-kupa kispályás labdarúgóbajnokság őszi kiadása zajlott az Ifjúsági Ligetben. A megmérettetésen a szászrégeni Petru Maior Technológiai Líceum 5-8. osztályos magyar diákjai vettek részt. A bajnokság keretében négy általános iskolásból álló csapat mérkőzött meg egymással bajnoki lebonyolítási rendszerben, az első két helyezett a torna döntőjében ismét összemerítte erejét. A találkozók nagy része kiegyensúlyozott volt, szép gólokat láthattunk. A fiúk elszántan küzdöttek, mindent elkövetve a siker érdekében. A hat találkozó a következő eredményekkel zárult: Fehérek–Pirosak 5-0, Zöldek–Kékek 4-1, Fehérek–Zöldek 3-1, Pirosak–Kékek 1-2, Fehérek–Kékek 2-1, Zöldek–Pirosak 7-2.

A döntő, az I. Rákóczi-kupa fináléjához hasonlóan, ezúttal is Fehér–Zöld összecsapást eredményezett, melynek végén ismét a Fehérek diadalmaskodtak 3-1 arányban. A III. helyen a Kékek végeztek, miután 2-1-re legyőzték a Pirosakat.

A részt vevő csapatok

A bajnokcsapat játékoskerete a következő volt: Brassai Mónika – kapuvédő, Kraiter Attila, Fekete Hunor, Orosz Zsolt, Antal Szabolcs, Nagy Dávid. Edző: Cremene Levente. Gratulálunk a győzteseknek és minden részt vevő csapatnak!

A szervezők jóvoltából, a torna nyertesének járó serleg mellett, okleveleket és emléklapokat is kioszthattak. Ahogyan az ilyen jellegű labdarúgótornákon már megszokott, két egyéni díjat is átad-

tak: a legjobb játékosnak járó oklevelet Fekete Hunor (Fehérek) vehette át, a legjobb kapus pedig Szász Erik (Pirosak) lett.

Ezúttal is dicséretre méltó Nagy Atilla kezdeményezése, aki a Rákóczi Szövetség szászrégeni alelnökéként ismételten bizonyította, hogy számára nemcsak a történelemoktatás fontos, hanem a gyerekek sportolási lehetőségének a biztosítása is.

SZABÓ ANTAL-LÓRÁND

Ne vessünk együtt!!!!

Anasztázia grófnő a fürdőszobában tartózkodik, amikor belép az inas.

– Na de Jean – mondja a grófnő –, miért nem kopog, mielőtt bejön? Mi van, ha éppen nem vagyok felöltözve?...

– Az ki van zárva, méltóságos asszony. Mielőtt belépek, előbb mindig belesek a kulcslyukon.

*

A nyomozó kérdi a csinos titkárnőt:

– Hölgyem, nincs valami ötlete, hogy miért ugrott ki a főnöke az ablakon?

– Sajnos nincs. Pedig olyan kedves ember volt. A múlt hónapban vett nekem egy igazi szőrmebundát, a múlt héten egy sportkocsit, ma pedig egy igazi gyémántgyűrűt. Aztán azt mondta, szeretne velem lefeküdni, és megkérdezte, hogy mit kérek cserébe.

– És mit mondott neki?

– Azt, hogy az irodában mindenki 50 dollárt szokott adni...

*

Egy aggódó képű fickó találkozik a barátjával. A barát rögtön látja,

Konyakkal kéri a kávéját uram, vagy anélkül?

Rendelés

hogy a másikat valami gyötri.

– Miért vágsz ilyen aggodalmas képet?

– Hát az van, hogy a feleségem három napja leszaladt az újságoshoz venni egy újságot, és azóta nem tért haza.

– Ugyan már, három nap újság nélkül, mit számít?

*

Bemegy az indián a falu előljárójához, hogy nevet szeretne változtatni, mivel az eredeti neve túl hosszú.

– És mi a neve, amit meg szeretne változtatni?

– A nevem „Vonat, amely mindig kétszer sípol, mikor hajnalban befordul a síneken”.

– Igen, ez tényleg elég hosszú. Mire szeretné változtatni?

– Tüütüüü.

*

A japánok terveztek egy nyomozórobotot, amely elkapja a tolvajokat. Be is vetették három országban.

Japánban öt perc alatt elfogtak 100 tolvajt.

Az Egyesült Államokban öt perc alatt elfogtak 200 tolvajt.

Romániában öt perc alatt ellopták a robotot.

*

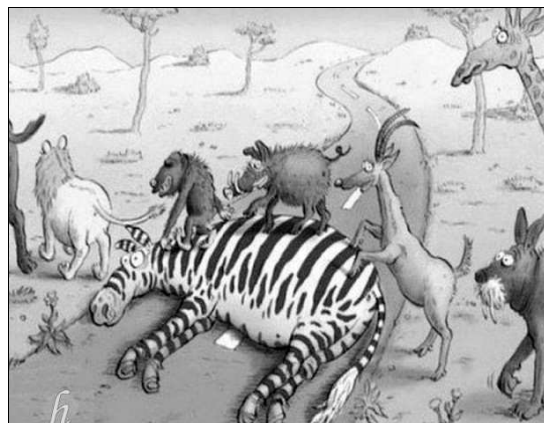
Két majom ül a ketrecben. Mindkettő banánt eszik, de az egyik nem hámozza meg, hanem csak úgy eszi. A másik megszólal:

– Te nem hámozzod meg?

– Minek? Tudom, mi van benne.

*

A kocsmából indul haza az iszákos, de útravalóként még egy üveg vörösbort betesz a kabátzse-

Rend a lelke mindennek

bébe. Ahogy botorkál az úton, beleesik egy árokba, jól megüti magát. Érzzi, hogy valami nedvesség folyik végig a mellkasán; kétségbeesve felkiált:

– Remélem, vér!

*

Az agresszív kismalac meglát az erdőben egy hangyát.

– Mit csinálsz, hangya?

– Megyek haza.

Az agresszív kismalac eltapossa a hangyát.

– Csak mentél!

*

Az idős házaspár lefekvéshez készülődik. Az asszony panaszkodik:

– Korábban mindig fogtad a kezem...

A férj kinyúl és megfogja.

– Aztán mindig megcsókolnál...

A férfi megcsókolja.

– Aztán beleharaptál a nyakamba.

A férj erre fölkel és elsiet.

– Hová mész? – kérdezi az asszony.

– A fürdőszobába, a fogamért.

**AZ OLDALT ÖSSZEÁLLÍTOTTA:
FÁBIÁN GIZELLA**

**SZASZRÉGEN és
VIDÉKE**

Kiadja a SZASZRÉGENI
KOLPING CSALÁDI
TÁRSULÁS
ISSN 1454-6183

Alapító tagok: Adorjáni László, Csernáttoni József, Demeter József, Pakó Benedek, Márk Endre +

Újságtanács: Bözödi Sándor, Csernáttoni József, Fábrián András György, Nagy F. Atilla, dr. Zsigmond Zsolt.

Főszerkesztő: Fábrián András György

Szerkesztőbizottsági tagok: Balla Árpád, Kiss-Miki Melinda, Nagy F. Atilla, Nemes Árpád, Szabó Antal, Székely Rozália.

Weboldal: Madaras Péter

A műszaki szerkesztést és a nyomdai előkészítést az **IMPRESS KIADÓ** végezte.

Készült a marosvásárhelyi I. I. MUREȘAN ȘOMFĂLEAN ANDREI DORIN nyomdában.

A névvel és névjeggyel ellátott írásokért szerzőik felelnek.

Internet: www.regen-videke.home.ro

E-mail: madaraspeter@yahoo.com fandras59@yahoo.com

Főtámogatók: RMDSZ, Communitas Alapítvány, az RMDSZ országos szervezete, Nemzeti Együttműködési Alap – Magyarország.

Ára: 3 lej